


Silke Schellhammer



Simona M. Ceccarelli rajzaival


manó könyvek

EZ ITT RODRIGO.

Ő egy furcsa
madár, akivel Alva
tud beszélni.



LÉPD ÁT
A HATÁRAIDAT!
TEHETSÉGEK
TANODÁJA



EZEK ITT MALA, JONAS ÉS TILL. Ők Alva új barátai
a Tehetségek Tanodájában, és készen állnak bármi-
lyen kalandra.

EZ ITT ALVA. Ő új a Tehetségek Tano-
dájában, imádja a rejtélyeket, és min-
denekelőtt egy dolgot szeretne: nem
érteni többé az állatok nyelvén!

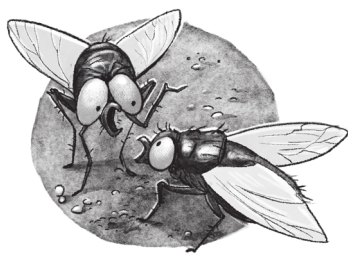
THOMAS FRANZEN ISKOLAIGAZGATÓ
Alva nagybácsija és egyben a Tehet-
ségek Tanodájának alapítója. Ezen-
kívül gondolatolvasó is – de ez titok!



FRIEDERIKE ÉS ELWIN is Alva új isko-
lájába jár. Friederike Alva szobatár-
sa, és eléggé morcos lány. Elwin azt
hiszi magáról, hogy ő a legfonto-
sabb ember az univerzumban. Alva
még nem igazán tudja, hogy mit
gondoljon kettőjükről.



A TEHETSÉGEK TANODÁJÁBAN a tanítás is rend-
kívüli..., akárcsak a tanárok. Molina asszony
nagyon vicces, és bármikor örömmel lejt egy
táncot. Tinerius asszony viszont kifejezetten
szigorú, így okkal tartanak a dörgedelmeitől.



– *Na? Meddig bírtam?* – kérdezte az egyik iskolai légy, miközben leszállt az ablakpárkányra a másik iskolai légy mellé.

– *Tizenegy másodpercig! Én jövök!* – válaszolta a másik légy, és felszállt.

– *Rendben. De az orrára kell ülnöd! Én pedig számolom, mennyi idő telik el, mire összerezzen.*

Alva figyelte, ahogy a légy felszáll, és az osztálytársa, Marco körül röpköd. A rovar kis köröket rajzolt Marco füle köré. Aztán megkerülte az orrát, és sikerült leszállnia rá, mielőtt Marco akaratlanul megrázta a fejét, és a kezével elzavarta a zümmögő legyet.

A második légy ujjongott, amikor visszaérkezett az ablakpárkányra:

– Nyertem! Ez legalább tizennégy másodperc volt!

– Tudod, hogy ez hazugság! Még tíz sem volt! – ellenkezett az első.

– Te most szórakozol? Tizennégy volt! Számoltam!

Az első légy dühösen szaltózott, s így szólt:

– Tíz! Vagy mióta jön tizennégy a kilenc után? Te féleszű...



1. FEJEZET

DIB-DOB, DIB-DOB

– ...Alva? ALVA! – Bröselgel asszony hangja visszaterelte Alva figyelmét a két légy vitájáról a tanórára. Alva zavartan köhintett, és felegyenesedett, miközben tekintete a táblára vándorolt.

Mi is volt a kérdés? A táblára öt mondat volt felírva, amelyekben színessel aláhúztak különböző szavakat. Alvának esélye sem volt arra, hogy ebből kitalálja, mit szeretne hallani tőle a tanárnő.

Bröselgel asszony összefont karokkal, mozdulatlanul állt, és le sem vette a szemét a tanítványáról.

Alva pislogott, és szárazon nyelt egyet.

A tanárnő elkezdett a lábával dobogni a padlón.

– Mi várunk.

Dib-dob, dib-dob.

Alva tekintete ide-oda ugrált a szavak között. Melyikkel próbáljon szerencsét? Talán az „úszni” a helyes? Vagy a „kutytya”? Esetleg a „mamám”?

– Úszni! – kiabálta be valaki hirtelen az első sorból.

Bröszengél asszony azonnal boldog, sugárzó tekintettel nézett a diákra.

– Nagyon jó, Carlos! – dicsérte meg a tanárnő a túlbuzgó csodagyereket, aki bár még csak nyolcéves volt, már Alvával együtt járt a negyedik osztályba. S mintha ez önmagában nem lenne elég, a testvére volt a lánynak.

Alva hátradőlt a székén.

A tanóra hátralévő részében a táblát bámulta, és a könyveivel küszködött. Mindeközben úgy tett, mintha nem hallaná az ablakpárkányon ücsörgő legyek vitatkozását. Már megint...

Mint mindig, ezúttal is azt színlelte, hogy ő egy normális lány. Egy teljesen átlagos lány, akinek a legyek csak zümmögnek, a békák brekegnek, a kutyák pedig ugatnak.

Alva felsóhajtott. Sajnos nagyon is jól hallotta, hogy a

legyek hangosan ordibálnak egymással az ablakpárkányon. Azt is értette, hogy pontosan mit vágnak egymás fejéhez. Lehetetlen volt NEM odafigyelni.

Ráadásul nem csak a legyekről volt szó! Az osztályterem nyitott ablaka előtti fán két mókus viccet mesélt egymásnak. Még hozzá remek vicceket! Alva az ajkába harapott, nehogy hangosan elnevesse magát.

Sajnálatos módon Alva nem tudta bebizonyítani, hogy ért az állatok nyelvén. Ha rendesen tudna velük beszélni, talán más lenne a helyzet. Akkor Alva megkérhetné a legyeket, hogy végezzenek fejenállást vagy ilyesmi, és akkor a családja valószínűleg már hinne neki. Vagy legalábbis nem állítanák azt, hogy Alvának egyszerűen csodálatos fantáziája van, és ezt az egészet csak kitalálja.

A kislánnyal megígértették a szülei, hogy az iskolában senkivel sem beszél a „különös gondolatairól”. Azt mondták neki, különben nem talál majd barátokat. Alva tartotta magát az ígéretéhez. Soha nem szólt egy szót sem a fejében lévő hangokról. Mégsem akart senki sem barátkozni egy olyan lánnyal, akinek látszólag a fejhallgatója teljes hangereőre volt állítva.

Alva mindig igyekezett normálisnak látszani. De tényleg! Komoly erőfeszítéseket tett!

Csak hát az állatok elképesztően sokat beszélnek...

Iskola után Alva a lombházában húzta meg magát. Ott nyugodtan el tudta készíteni a házi feladatát. A szobájában Carlos ötpercenként felbukkant volna, hogy rácsodálkozhasson, a nővére miért nem fejezte be még mindig a matekleckéjét.

A lombházban nem volt senki, aki mindenkinél mindent jobban tudott volna vagy aggódva nézett volna Alvára, mintha nem lenne százas. Itt egyedül volt. Legalábbis általában.

Csak hogy ma egyáltalán nem volt szerencséje. Hangyacsapat szaladt végig egy ágon, közvetlenül a ház mellett. Az állatok egy döglött bogárról beszélgettek, amelyet a felderítőjük fedezett fel kicsit magasabban. Mindannyian összevissza fecsegték, és próbálták felülmúlni egymást a tetem méretére vonatkozó találgatásaikkal.

Mindennek tetejébe egy fekete rigó néhány perce ágról ágra szökdelve rikácsolt:

– Figyelem! Figyelem! Minden madárnak! Egy macskát látnak a földön. Feketerigó-szülők, vigyázzatok a gyermekeitekre! Figyelem!

Alva törökülésben ült, és megpróbált elolvasni egy szöveges feladatot. Igazán kedves a fekete rigótól, hogy figyel-

mezteti a többi madarat. De mire fel ez a folyamatos riadóz-
tatás? Ezt most tényleg muszáj?

Alva befogta a fülét, ám ez semmit sem használt. Még
mindig hallotta a fekete rigót.

*– Figyelem! Figyelem! Macskaveszély! A bokor alatt fekszik,
mozdulatlanul. Figyelem! Óvakodjatok a gyepre szállástól!*

Alva lepillantott a kertre. Merlin, a szomszéd kandúrja
valóban egy bokor alatt szunyókált. Nyújtózkodás közben
álmosan morgott:

– Fogd már be végre a csőröd!

A riadt fekete rigó azonban ügyet sem vetett rá:

*– Macskaveszély! Mindenkinek szól! Hatalmas veszély a föl-
dön! Figyelem! Figyelem! Ez nem próbariadó!*

Ez így nem mehet tovább! Legfőbb ideje, hogy Alva füle
pihenjen. A lány a füldugós doboz után kezdett kutatni a
párna alatt. Ott rejtette el, hogy az édesanyja ne találja meg.

*– Alva, hagyd már abba ezt a badarságot! – szidta a lányt.
– Egyáltalán nem tesz jót a fülednek!*

A füldugók olyanok voltak, mint a kis mályvacukrok.
Miközben Alva az ujjai között hengergette őket – hogy vé-
konyabb formát öltsenek, és jobban illeszkedjenek a fülé-
be –, újabb pillantást vetett a kertre. Az édesanyja a tera-
szon ült, és újságot olvasott. A fűvön Carlos Muffinnal, a

család kutyájával játszott. A fiú egy teniszlabdával hadonászott Muffin orra előtt. A kutya izgatottan ugrált ide-oda, és közben ugatott: „*Labda, labda, labda, labda!*”, mire Carlos végre eldobta. Muffin viszont ezt nem vette észre, csak bámulta a gazdi üres kezét.

A fekete rigó kiegészítette a figyelmeztetést:

– *...a kutya nem jelent veszélyt! Még ahhoz is buta, hogy egy labdát kergessen! Vigyázzatok a macskával!*

Ekkorra a füldugók – amelyeket Alva az ujjai között görgetett – már nem voltak sokkal vastagabbak, mint egy kábel, ezért bedugta őket a fülébe. A füldugók szépen lassan tágulni kezdtek. A fekete rigó, a kutya, a macska, a hangyák és minden más állat hallótávolságon belül elhallgatott. A zajos külvilág elhalkult, és maradt...

A csend.

Senki sem szólt. Egy mukkot sem. Teljes csend uralkodott.

Alva megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, majd újra nekilátott a leckéjének. Rögtön értelmezni tudta a szöveges feladatokat. Értette a kérdést, és tudta azt is, hogyan kell kiszámolnia a végeredményt. Pikk-pakk végzett a házi feladataival.



Eltette a füzetét, és kivett egy könyvet a táskájából. Végre folytathatta az olvasást!

Alighogy megtalálta azt az oldalt, ahol utoljára abahagyta, szemével máris elkezdte átfutni a szöveget. A könyv hősnője, a híres kincsvadász, Hanni Schliemann egy titokzatos, kerek fémlemez fedezett fel egy sziklabarlangban. Alva biztos volt benne, hogy Hanni ennek segítségével fogja megfejteni a könyv nagy rejtélyét. Alva ujja végigszáguldott a sorokon. Gondolatban megpróbálta összerakni a nyomokat.

Amikor úgy tűnt, a megoldás már karnyújtásnyira van, ellopták Hannitól a lemezt. Jaj, ne! Most mit fog tenni?